

„Én vagyok az igazi szőlőtő, Atyám a szőlőműves.”

Jézus itt is praktikus életvezetési tanácsot ad. Hogyan éljem az életem? Lássam meg, hogy mi a szerintem helyes irány, aztán saját zsenialitásomtól diadalittasan tűzön-vízen át vigyem azt keresztül? Vagy inkább éljek Jézussal szerves egységben (lét-, magatartás- és sorsazonosság), hangoljam a lelkiismeretemet folyamatosan a Jézus által hirdetett üzenethez és így vigyem végbe tűzön-vízen át az Atya akaratát?

Itt álljunk meg egy pillanatra. Ez az evangéliumi rész végig azt hangsúlyozza, hogy Jézus a szőlőtő és mi vagyunk a szőlővesszők. Addig van életünk, amíg a szőlőtő éltető tápanyagaiból táplálkozunk, amíg oda-vissza áramlik az élet, amíg a szőlőtővel egységben létezünk. És sokunk itt hajlamos is abbahagyni a gondolatsort. A Jézussal való egységet hajlamosak vagyunk célként felfogni az életünkben.

Jézus azonban világosan elhelyezi magát a világmindenség rendjében – az Atya a szőlőműves, Jézus a szőlőtő. Tudjuk, hogy a földműves határozza meg, hogy milyen legyen a földjén a biokultúra. A mai, a föld kizsákmányolásától szenvedő világban ezt már másként gondoljuk, de az eredeti felállás mégiscsak az volt, hogy a föld a földművest kell, hogy szolgálja.

Arra szeretnék ezzel utalni, hogy az Atya – Fiú – Szentlélek Szentháromságból katolikus hagyományunk és a Bokor irányultságában is talán túlhangsúlyozzuk a Fiú szerepét (amit természetesen nem szeretnék kisebbiteni). Azt viszont szeretném kiemelni, hogy a Jézussal való szoros egység megtartásával együtt nagyobb figyelmet kellene fordítanunk az Atyára – amit talán még kevesen tesznek meg – és a Lélekre is (amit viszont megtesznek a karizmatikus mozgalmak).

Az én istenkapcsolatomban milyen arányokat fedezek fel? Követem-e Jézus példáját, aki sokat imádkozott az Atyához? Imaéletem mennyiben látszik meg a tetteimen, az életemen? Mennyire vagyok szerves egységben Jézussal az Atya szándékának szolgálatában?

Miklós Tibor, Székesfehérvár